

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. január 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BECSÜLJÜK MEG A KEGYELMET

Énekek: 264; 833,1, 3-4; 822,3; 712,1, 4-5; 514

Lekció: Bír 14,1-14

Alapige: Bír 13,14

„Amikor az Úr Angyala bejelenti Mánoáhnak Sámson születését, akkor Sámsonról ezt rendeli el: mindazt, amit parancsoltam neki, tartsa meg.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket neved imádsására, magasztalására és az úrasztali közösségre. Hadd köszönjük meg Neked, hogy imában is kérhetjük: jövel, ó, áldott Szentélek, és gerjeszd fel híveidet! Olyan sok gerjeszteni való van az életünkben, ahogy az ige mondja, nem csak az Isten kegyelmi ajándékát kell felgerjeszteni, hanem szunnyadó hitünket, odaszánásunkat és mindazt, amiben meglanyhultunk, megrestültünk. Hadd kérjük, hogy a te áldott Lelked szítsa ezt a tüzet, gyújtsa fel ezt a tüzet a szívünkben! Ne idegen tüzek uralkodjanak testünkben, lelkünkben, hanem szívünknek az a tüze, amit Kálvin úgy mondott, hogy: mint égő áldozatot, neked adom, Uram! Ezért kérünk, hogy lobbantsd fel újra lángját az irántad való szeretetnek, a te szolgálatodnak, a hódolatnak, a dicséretnek! Hadd legyünk engedelmes és neked élő gyermekeid!

Megköszönjük, hogy az elmúlt héten is hordoztál, megtartottál, megőriztél bennünket, és mindazokat is, akik talán most nincsenek itt köztünk, azokat is, akik nem tudják, hogy ezt kinek kell tulajdonítani, hogy ezért kinek adjanak hálát, kinek köszönjék meg. Azok felé is imádsággal vagyunk, akik mindent olyan természetesnek vesznek, akik másnak tulajdonítják a jólétüket, talán a szerencsének, talán a sorsnak, és nem a Te kezeden. Köszönjük a prófétát, aki azt mondta, hogy alant vannak örökké való karjaid. Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, nem oly süket az

BECSÜLJÜK MEG A KEGYELMET

Ó füle, hogy meg ne hallgathatna! Köszönjük, hogy így járulhatunk most Hozzád, mert halló füleid vannak, és érző szíved van felénk, Urunk.

Bár Isten vagy, mégis az emberek között lakozol, mert eljöttél Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. Kérünk Téged, adj áldást mai alkalmunkra is! Szentlélek jövel, szívünk töltsd ma el, szent erőddel, vigaszoddal légy hozzánk közel!

Amen.

Igehirdetés

Azt mondja az angyal ennek a férfinak és feleségének, akik sok-sok év után végre gyermeket kapnak, akinek a neve Sámson, hogy mindazt, amit parancsoltam neki, tartsa meg. Testvérek, a Sámsonról szóló történeteket olvassuk a napokban, a mai napra is ez a kirendelt ószövetségi igeszakaszunk. Ma nézzük meg Sámson életét! A mai igében van egy olyan vers, melyet, ha valaki nem ért az egész Szentírás összefüggésében, akkor megütközik rajta, és esetleg más színben tünteti fel Sámson és az ő szolgálatát, mint ahogy kellene vagy lehetne. Először villantsuk fel egy kicsit azt a kort, a bírák korát, amelyben Sámson élt!

Láttuk eddig már az előzőekben, hogy Isten bírákat adott abban az időben népe szabadítására. Isten népe, Izráel elfordult az Úrtól, mert nem tartották meg a törvényeit, rendelkezéseit, parancsait, és engedetlenek voltak. Elkezdtek szeretni a körülöttük levő népek szokásait, életét, azt vették alapul, nem az ígéhez ragaszkodtak. Isten szerette őket annyira, hogy vissza akarta hozni őket, és ha ez máshogy nem ment, akkor úgy, ahogy a pásztor az elcsatangolt bárány után elküldi a kutyáját, és az majd vissza fogja terelni, esetleg bele-bele csíp a lábába is a báránynak, amíg vissza nem megy. Isten szeretete tehát vissza akarta téríteni önmagához az ő népét, és ezért idegen népeket engedett rájuk, és most azt olvastuk, hogy éppen a filiszteusok uralkodtak rajtuk. Láttuk, hogy Gedeon idejében a midianiták uralkodtak rajtuk. Egy-egy közeli nép által adott Isten nekik figyelmeztetést, ahogy a zsoltáríró mondja, hogy: nyakunkra népeket ültettél. Ezt a magyar nép is megtapasztalta már egyszer-kétszer. Kérdés, hogy mennyire tértünk vissza az Úrhoz? Mennyire láttuk meg az Ő kegyelmét, és láttuk meg a büntetésben is az Ő szeretetét?

Mostani igénk arról szól, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtuk, holott Istennek kellene uralkodnia az ő népén. „Az Úr uralkodik,” – mondja a zsoltáros –, „örüljön a föld!” A filiszteusok azonban és az idegen népek könyörtelenek, embertelenek, istentelenek. Gedeon idejében láttuk, hogy elvitték a búzát is, nem volt mit enni abban az időben. És akkor megtörtént az a csoda, hogy Isten népe elkezdett sírni, és nem csak sírni, hanem könyörögni is az Úrhoz. Akkor Isten bírákat támasztott, akik megszabadították a népet az idegen seregtől. Sámson is ilyen bíró lesz, de az ő története azonban más, mint a többieké. Mégpedig abban más testvérek, és ezt nagyon jó, ha megjegyezzük, hogy a többi bírát akkor támasztotta Isten, akkor küldte el szabadítóul, amikor a nép bűnbánatra jutott. Amikor a nép elkezdett kiáltani Istenhez, hogy könyörüljön rajtuk, és Isten erre a könyörgésre válaszolt. Úgy, ahogy Mózes idejében, amikor Mózeset úgy küldi el Isten, hogy: „látva láttam az én népemnek nyomorúságát, kiáltásuk felhatolt eléembe”. Kiáltásuk feljutott hozzám, mondja az új fordítás, le is szállok, hogy megszabadítsam őket. Sámsonnak, mint bírónak a története azért más, mert itt senki nem kiált. Itt nincs egy nép bűnbánata, egy nemzeti bűnbánat, egy nemzeti gyász, hanem Isten annak ellenére lép, hogy a nép nem jutott bűnbánatra. És az a különbség a kétféle szabadító közt, akit Isten hamarabb küldött, Ge-

deon, Jefte, Bárak és Sámson között, hogy a többiek mintegy a nép szabadítójaként jönnek. Mondhatjuk úgy is, hogy nemzeti szabadítók. Sámson pedig személyes ügyének tekinti, ő egy magányos harcos lesz, akit Isten mégis elküld az ő népének az érdekében.

Szeretném odáig vinni a vonalat, hogy meglássuk, hogy amikor Jézus Krisztust küldi Isten, akkor sincs bűnbánat a népben, akkor sem azért küldi Jézust, mint szabadítót, mert a nép kiált, hogy elhajoltunk az Úrtól, megtagadtuk a parancsait, nem aszerint jártunk, Urunk, könyörülj rajtunk! Hanem amikor a nép még sötétségben jár, Isten a Fiát, Jézus Krisztust az ő népének szabadítására küldi. Mit mond az angyal? Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből! Testvérek, Jézus Krisztusban ezért jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme, mert mi ezt az Istent kell, hogy megismerjük, aki nem azért lép, mert mi teszünk valamit, hanem aki annak ellenére lép, hogy mi nem teszünk semmit. Ez a kegyelem! Az Isten nem üzleti partner az emberrel való kapcsolatában. Ezért keresztelünk gyermekeket is, mert akik csak felnőttest keresztelnek, azoknak benne van a hitvallásukban, hogy először hitre kell jutni. Jelenjenek meg a hit gyümölcsei az életében, ezt a vének megvizsgálják, és majd akkor megkereszteljük! De akkor hol van az a kegyelem, hogy Isten előbb jön felénk, amikor még a bűneinkben vagyunk? Értitek a kettő közötti különbséget? Vagy pedig akkor jön felénk, amikor mi teszünk valamit? A Bibliának ez a kegyelem-tana. Nem azért jön az Isten, hanem annak ellenére jön Isten, amilyenek vagyunk. Mert akkor hol lenne a kegyelem? Testvérek, Sámson történetének ez a kulcsa és a lényege tulajdonképpen!

A második üzenete, testvérek, mindig az ezeknek a sámsoni történeteknek, hogy amit az ember elront, azt Isten hozza helyre. A bűneset utáni történetek sem szólnak másról. Amikor Isten megjelenik az Édenkertben, és jár a kert fái között, igyekszik helyrehozni azt, amit az ember elrontott, eltékozolt, elfecsérelt. A Biblia azt mondja, hogy mi csak elrontani, elfecsérelni tudunk, valamit helyrehozni, helyreállítani, mondja az 56. Zsoltár írója, csak a Seregek Ura képes: „állíts helyre bennünket!” Miért? Mert ha mi helyre tudnánk állni magunktól, akkor nem kérnénk, de mi magunktól nem tudunk helyreállni.

Volt egy iskolatársam, aki mindent szétszedett. Mindenki féltette tőle az óráját, a magnóját, mert az érdekelte, hogy mi van belül, hogyan működik, milyenek a rugói, de mindent csak szétszedni tudott, összerakni már nem. Mindenki dugott előle mindent, mert tudtuk, hogy ez csak szétszedni tud. Testvérek, lelkileg ilyen az ember. Nem csak Sámson ilyen, hanem mi is. Elrontani tudunk, gonoszt tudunk gondolni, és az Istennek kell helyrehozni. Jön valaki utánunk, aki helyre akarja hozni az életedet. Nem csodálatos? Füle Lajos bácsinak van egy verse, azzal kezdődik, hogy: „fut a gyermek a labda után. Leszegett fejjel, tűzpirosan, kergeti, hajtja, úzi a vágy, fut a gyermek a labda után”. A második versszakban: „fut az Isten az ember után, Mert mindent lát, szánja nagyon”. Elmondja a vers, hogy hű szerelmével, végtelen kegyelmével fut az Isten az ember után. Milyen jó, amikor valaki megérti, hogy Isten fut az ő népe után! Amely népről nem lemond, nem leírja, nem megszünteti a szövetséget, hanem helyrehozza azt, amit a népe elront.

Az emberi bűn kérdését és annak következményét, mert itt a következményekkel is számolni kell. Azt mondták a mi eleink, hogy a bűnben nemcsak a bűn a szörnyű, hanem a következménye. Nem csak a bűn maga a szörnyűség, testvérek, hanem az, ami utána jön: a zsoldja, a büntetése. Jézus Krisztusban azért jött az Isten, hogy

a bűnnek a büntetését is elrendezze. Nemcsak a bűnt veszi el, nemcsak Szabadító, hanem a bűnnek az átkát is magára vette a kereszten. Ahogy hallottuk, mert Isten megátkozza, átkozott, aki nem marad meg a törvény cselekedeteiben. Azt látjuk, hogy Sámson annak az embernek a példája a Bibliában, aki az Isten által adott eszköz, az Isten kegyelmének eszköze. De testvérek, így kell mondjam, hogy Sámson a meg nem becsült kegyelemnek az embere. Sámson nem becsüli ezt a kegyelmet. Az ő életében azt látjuk, hogy nem jár szent életben, amire rendeltetett, amire hivatott. Lavírozik mindig a világ meg az Isten között. Vonja és csábítja a világ, a test cselekedete, az érzékiség, a szerelem, és áldozatául esik ennek. Ért mindent, tud mindent Sámson a Bibliából, legalábbis amit akkor lehetett tudni, ami akkor már megvolt, amit ő is halott az atyáktól, de egy asszonynak a szemei elvakítják ezeket a mennyei fényeket. Beárnyékolják egy asszonynak a szép szemei, és olyan lesz, mint az Odüsszeuszban a szirének éneke, hogy aki hallotta, az letért az úti céljáról. Nem ment haza az övéihez, mert olyan szépen énekelnek a szirének, és arra figyelt. Sámsonnak is ez lett a veszte, hogy Isten mennyei cél felé segíti, arra hívja el, de a szirének éneke, az asszonyok eltérítik. Elfelejtí célját, rendeltetését, szentségét, názíri voltát.

Majd erről is mindjárt szólok, hogy mi volt ennek a názírnak a jelentősége, hogyan volt Istennek odaszentelve, odaszánva. Az ő élete megszentelt élet lehetett volna, csak elgyengült a test miatt. Úgy, ahogy Lótról olvassuk a Bibliában, hogy gyötörte az ő igaz lelkét, de azért ott ült Sodoma kapujában, ahol ülnek a város bírái, előkelőségei, tekintélyei, akik ítélnék különböző ügyekben, mert az is tetszett neki. Nem tudom, hogy ott elmondta-e, hogy mi az Isten törvénye, mit kíván az Úr, mit tilt meg, mit parancsol, mit kér számon Isten? Nem tudom, ott elmondta-e, vagy úgy igyekezett-e ott működni, hogy mindenkinek jó legyen, meg ne sértődjenek a város vezetői? Testvérek, az ilyen embernek fogynak a lelki értékei, fogy a lelki ereje, és a lelki ember, az új ember el fog gyengülni teljesen. Bár ugye úgy van, hogy az egyiket erősíteni kell, a másikat gyengíteni. Sámson az érzékit erősíti, azt táplálja.

Ez mindig fordított arányosságban van egymással, a lelki fog mindig csökkenni, és már az Istennek való engedelmesség csak nyomokban látható az életében. Lemegy Timnába, és meglát ott egy asszonyt. Amikor hazamegy, azt mondja az apjának és az anyjának, hogy: vegyétek nekem őt feleségül, mert ő kedves az én szemeimnek. Először is, testvérek, mit keresett Timnában Sámson? Miért megy oda? Az Isten gyermeke miért megy olyan helyre, ahol már adódik a kísértés magától? Voltak megszabadult izákos testvéreim, és ők azt mondták, hogy a kocsmának a tájékára sem mennek, mert nem biztos, hogy akkor nem mennek be. Lesz ott egy haver, egy barát: gyere, fizetek neked egy felest, és már kész a csábítás! Ne menj olyan helyre! Mit keresett ő Timnában? Mit keres az Isten gyermeke olyan helyen, ahol a filiszteusok vannak, ahol az idegen nép van? Miért akar ő ott szétnézni? A filiszteusokkal, azt mondják a történészek, hogy két dolog kötötte őket össze, először is a kereskedelem, mert azoknak volt valami olyan technikájuk, ami a zsidóknak nem volt. Adtak, vettek, és amikor őt várost elfoglaltak, ott Izráel közelében, akkor adódott magától, hogy összeházasodtak velük. Mit keres olyan helyen, testvérek, ahol nem kellene lennie, és nyilván akkor meglát egy asszonyt, akiről azt mondja, hogy kedves a szemének. Nem jut eszébe, hogy valaki már nagyon ráfizetett arra, hogy valami a szemnek kedves. Tudniillik az Édenkertben Éva is erre fizetett rá, meg hát általa mi is, hogy a szemnek kedves. Azt mondja az Énekek énekében az ige: „felkelek, bejárom a várost, és megkeresem, akit lelkem kedvel”. Milyen nagy különbség, testvérek!

Ott Jézusról meg az egyházzól beszél az Énekek éneke, de a szerelmesek is nagyon szeretik olvasni. Hát inkább ezt olvassák, mint más szerelmes könyveket meg regényeket! Ott van benne, hogy akit lelkem kedvel, nem, akit a szemem, akit a test kedvel, hanem akivel lelkileg azonos vagyok. Az, hogy „bejárom a várost”, az az Isten népét jelenti, az Isten népe között keresi a hívó fiatal a házastársát. Testvérek, hadd mondjam el az igének az üzenetét! Nagyon fontos a mi számunkra, hogy az apja figyelmezteti. Isten népe, az Isten gyermeke mindig kap az ő útján útjelző táblákat, veszélyt jelző táblákat. Ismerik, akik Kresz-ből vizsgáztak, hogy vannak veszélyt jelző táblák. Itt nagy veszélyt jelző táblát tesz ki az apja: ott van rajta a mózesi törvény, a mózesi parancs, hogy idegenekkel nem lehet összeházasodni. Az apja azt mondja neki: fiam, nincs a rokonságunkban, meg a mi népünk között feleségnek való? Testvérek, ha valaki idegen népek közül vesz feleséget, vagy megy férjhez, azok is vigyázzanak! Ha te nem onnan nézegetsz, akkor az azt jelenti, hogy az Isten népe között nincsenek házasságra alkalmas fiúk vagy lányok! Mit mond Manoah? Hát nincsen a mi népünk között? Hát a filiszteusok között van? Felkelek és bejárom a várost: itt a város az Isten népét jelenti. Fiatalok, ne menjetez olyan helyre, ahol megszerethettek olyat, akivel az Úr nem akarja ezt a frigyet! Szülők, ne engedjétek, ha lehet, a gyerekeiteket olyan utakra!

Testvérek, mi lett a következménye ennek a megtetszésnek, hogy olyan szép a szeme? Láttuk, hogy amikor lenyírják a haját, mint názirnak, nem volt szabad lenyírni a haját. Majd látjuk, hogy megvakítják, egy malomban őröl a lovak helyett. Emlékezték, hogy a disznók moslékos vajújából nem ehetett a fiú, mert amit a disznók esznek, azt nem eheti a fiú! Csak az atyai házban van kenyér. Jaj, de jó, ha Isten valakinek elvégzi ezt a szívében, hogy: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened! Nem vagyok méltó, hogy Fiadnak hívattassam!” Sámson óvják, ott van a tábla, ott vannak a hívó szülők, akikre persze nem hallgat, mert ő tudja, mit kell csinálni. Itt van egy lázadó fiú, aki kikapcsolja a törvényt, Istennek a dolgait, és nézzétek meg, hogy mi lesz a következménye! A szülők mégiscsak elmennek, feleségül veszi, és figyeljük meg, hogy mi történik! Lakodalmat tartott az ifjak szokása szerint. Figyeljétek, milyen érdekes, a Biblia elmondja, hogy ahogy ott szokták, az ifjak szokása szerint! Már az esküvő, már a lakodalom is olyan, ami nem az Istent dicséri. A hívó emberek abban az időben menyegzőt tartottak, nem lakodalmat, ami azt jelentette, hogy este zsoltárokat énekeltek. Az ébredés idején a mi falvainkban a hívó fiatalok halleluját énekeltek, és nem a rettenetes zene szólt, és nem a pálinka folyt liter számra. Volt az ismerősi körömben egy néni, aki az ébredés idején ment férjhez, és olvastam a presbiteri jegyzőkönyvben, hogy azt kérték a presbitériumtól, hogy eljegyzésüket gyülekezeti csendes nap keretében tarthassák meg. Testvérek, olyan áldott életet éltek, hogy ehhez a nénihez mentek a fiatalasszonyok, hogy taníts bennünket, imádkozzunk együtt! Milyen csoda volt az egész szolgálatuk, az Istennek odaszánt élet, ahogy hordozták a keresztségeket ezen a földön! De ez ott kezdődött, testvérek, hogy nem az ifjak szokása szerint, hanem az Úr dicsőségére és tetszésére!

Azután azt olvassuk, hogy mikor pedig adtak harminc társat mellé, mert hát biztos, ami biztos, erre az emberre figyelni kell, azért adnak harminc filiszteus legényt mellé, hogy szemmel tartsák Sámson. Erre Sámson kaptatosan, mert nem hiszem, hogy lerészegedett teljesen, de neki semmi szeszes italt nem volt szabad innia, feltesz egy találós kérdést, belemegy egy hazard játékba. Az történt, ahogy olvastam, hogy egy oroszánt ketté hasított, bár semmi nem volt a kezében, és mikor visszamegy az orosz-

lán teteméhez, méz van benne, kiveszi a mézet, és eszegeti hazafelé, még ad az apjának, meg az anyjának is, de nem mondta el, honnan van, mert akkor a szülők se ehették volna meg.

Sámson mindent áthág, ami csak létezik az Isten parancsai között, és azt mondja, hogy: ha kitaláljátok, adok harminc öltözött ruhát, de ha nem, akkor ti adtok harmincat. Rettenetes dolog, mert egy názírnak csak egyszerű ruhája lehetett. Keresztelő Jánosról is azt írja a Biblia, hogy csak egy bőrvvel körülkötött teveszőr ruhát hordott. Honnan van Sámsonnak harminc gyönyörű öltözete? Most a történet további részével nem foglalkozunk, testvérek, de hadd mondjam el a Biblia üzenetét! Azt mondja egy angol költő: mit használ, ha az egyik kaput védjük az ellenségtől, a másikon meg beengedjük? Sámson ilyen ember, akinek van olyan kapuja, amit őriz, de van olyan kapuja is, amit meg kinyit az ellenség előtt. A testiség, a szexualitás, az érzékiség, a szerelem kapuját ő nyitva hagyja. És hiába őriz valaki a főbejáratot, ha a hátsó kiskapun bejön valaki, aki árulóként tönkreteszi az egészet. Egy vár elvész akkor, hogyha csak bizonyos kapukat őrzünk, de bizonyos kapuk pedig az életünkben nyitva vannak, vagy valahol kiskaput nyitunk.

Hadd térjek rá még arra a 4. versre, ami nagyon kétes: „az anyja és az apja pedig nem tudták, hogy az Úrtól van ez, és csak ürügyet keres a filiszteusok ellen, mert abban az időben a filiszteusok uralkodtak Izráelben.” Tehát, mintha azt látnánk, hogy az Úrtól van ez, hogy ő megszereti, lemegy, elveszi. Nem, testvérek, itt csak arról van szó, hogy amibe a bűn miatt belemegy az ember, abból az Isten jót hozhat ki. Gondoljatok József történetére: „ti ugyan gonoszt terveztetek ellenem, de az Isten azt jóra gondolta fordítani”, és nem menti a testvérek bűnét, hogy őt eladták, kútba dobták, de Józsefnek ezt az útját Isten felhasználja az ő tervében és munkájában.

Azt mondta az egyik igehirdető a XVIII. században, hogy úgy van ez, testvérek, mint amikor valaki sánta lovon lovagol: arról nem tehet, hogy a ló sánta, de arról igen, hogy megy előre. Valami ilyesmit lássatok benne, hogy ahhoz, hogy Sámson megy előre, arról ő tehet, azért ő fog felelni! Hogy Isten valahogy átfordítja, és ebből majd az történik, ami történik, ez csak az Isten kegyelme, amely még egy bűnt is felhasználhat arra, ha akar, hogy az ő népén könyörüljön. Egy személyes példát hadd mondjak el még a gyerekkoromból! Amikor negyedikes általános iskolás voltam, valakinek a bűne miatt jutottam az ébredés népével kapcsolatba. Azzal a gyülekezettel, ahol én meghallottam egy evangelizáción azt, hogy „az Úr neked annál sokkal többet adhat”, mert én is ilyen sámsoni utakat kezdtem már akkor járni. Timnába is alá mentem, és ott hallottam meg ezt az ígét, ami visszatértített engem, ott hallotta a feleségem is éppen ugyanezt az ígét, és testvérek, ez egy ember bűne miatt volt. Az embert nem fogja menteni az ítélet napján, de Isten felhasználta ezt is arra, hogy én ott az ébredés népével kapcsolatba kerüljek, és ahogy a vasutasok mondják, hogy a mozdony füstje megcsapott, engem az ébredés szele csapott meg, hogy ott kapcsolatba kerüljek az evangéliummal. Isten felhasználja elrontott lépéseinket, zsákutcáinkat vagy csapdáinkat, amibe belefutunk, mert akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van! De Sámson ez nem fogja menteni.

Testvérek, hogy Sámson mégis az Úré volt, az kétségtelen, mert látjuk, hogy élete végén az utolsó pillanatban tudja, hogy kihez fordulhat. Tudja, hogy kitől jön a segítség, tudja, hogy ki a szabadító igazán, hogy nem én vagyok a szabadító, hanem az Úr szabadít meg. Az ilyen ember akkor is tudja, és a nagy mélységből elkezdi kiáltani. Testvérek, ez azért fontos, mert ma is nagy veszély és nagy kísértés, ha valaki az

Istennek odaszentelte magát, odaszánja magát az Ő szolgálatára, az ne tanácskozzon többet testtel és vérrel, és ne engedjen kikaput sehol az életébe! Legyen egyértelmű az odaszánása, ahogy énekeltük, hogy: adj éjt, napot, add át erődöt, add kincsedet, add szívedet, add át magad teljesen, ahogy Jézus adta magát érted! Ne lavírozz a világ és a test között, a világ, a test és az Úr szolgálata közt, a szentség és a szentségtelen között. Nem lehet így lavírozni, mert az Isten a keskeny úton akar járni, az egyenes úton akar járni bennünket.

Ez a mai ige arra int bennünket, hogy ne lavírozzunk úgy, mint Démás, mert abból előbb-utóbb tagadás lesz, elhajlás. Egy darabig Démás is ment az Úrral, ment Pál apostollal, benne volt a szolgálatban, és egyszer csak a jelenvaló világhoz ragaszkodva mégiscsak kiderült. Sajnos ismerünk a múltból is ilyeneket, akik így lavíroztak. Az Úr szolgálata meg az állam szolgálata között, a régi rendszerben, és aztán bedaráltta őket a rendszer. Sámsonnak is, testvérek, valljuk meg őszintén, egy megkeseredett élete lett, mindig csak a harc, a vér, az öldöklés, ahelyett, hogy egy Istentől rendelt bíráként, szabadítóként állt volna oda!

Most Amerikában nagy botrány van, de Magyarországon is volt ilyen, meg lesz is, hogy valaki, aki a házasságról több könyvet írt, hogy milyen a jó házasság, és most kiderült, hogy 8 éve csalja a feleségét. Minden, amit írt, azt el lehet égetni. Amit mondott valaki, azt el lehet ilyenkor dobni, nem ér semmit. Semmi áldás nem lesz rajta. Mert ő maga tudja, ésszel tudja, csak a test, az nem engedi. De azt mondja Pál apostol a Római levélben, hogy: akik Lélek szerint jártok, a testnek cselekedetét véghez ne vigyétek! Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Hadd fejezzem be azzal, hogy mi ez a találós kérdés! Sámson feltesz egy olyan találós kérdést, amit nem tudnak megfejteni a filiszteusok. Most csak egyetlen aspektusból magyarázom. Amikor a holt oroszlánban ott van az éték, azt mondja Sámson, hogy: „az evőből éték jött ki, az erősből édes jött ki”. Mit jelent ez a számunkra, testvérek? Azt jelenti, hogy Jézus Krisztus halálából jött számunkra az éték. Ő a Júda Oroszlánja. A Jelenések könyvében úgy dicsérik Őt, hogy: „íme, győzött a Júda nemzetségéből való Oroszlán”, de ahhoz, hogy Ő győzzön, először a keresztre kellett mennie. De ebből a keresztből, amit a pogányok meg nem értenek, fel nem fognak, ki nem találhatják, hogy mi ebben az Istennek ereje minden hívőnek üdvösségére, ezt a pogányok meg nem fejtik, ki nem találják soha. De a hívők tudják, hogy mi jött ki a halott oroszlánból: éték jött ki. „Ez az én testem”, – mondja Jézus –, „amely ti értetek meg fog töretni; ez az én vérem, mely ti értetek ki fog ontatni”. Jézus Krisztus halálából jön ki a lelki eledel. Éték jött ki, és az erősből édes jött ki. Mert Jézus Krisztus az erős, Ő az erős fegyveres, erős Isten, uraknak Ura – mondja a zsoltár.

Mit jelent számunkra az édes? Jelenti ma nekünk a bűnbocsánatot. Jelenti ma nekünk a bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus érdeméért nekem az Isten előtt helyem van, és nem bűneim szerint cselekszik velem, hanem Jézus Krisztus érdeme szerint. Az én életem el van rejtve a Krisztusban. Olyan ez, testvérek, mint amikor egy lapot beleteszek a Bibliámba, és hogyha ezt a lapot meg akarom nézni, hogy mi van rajta, először a Bibliát kell kezembe vennem. Azt mondja valaki, hogy így van a hívővel is, aki Krisztusban van. Aki benne van elrejtve, ahogy Pál mondja, a mi életünk el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Ez azt jelenti, hogy ha a te életed hitben ott van a Krisztusban elrejtve, akkor az Atya, ha meg akarja nézni a te életedet, először Krisztust veszi kézbe, először Krisztust látja. El van rejtve az életünk: ez az édes. Nem keserű, nem savanyú, hanem édes. Mert a mennyország is az, az üd-

BECSÜLJÜK MEG A KEGYELMET

vösség is az, az örök élet is az, és a bűnbocsánat is az! Ezt a világ fiai nem tudják megfejteni. De mi hit által értjük meg mindezt. Mi nem azt mondjuk, hogy vedd és olvasd, az ismert megtérési történet szerint, hanem vedd és edd, mert ez a Jézus Krisztusból jön ki, az élet forrásából!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, kérünk, írd be a te igédet a mi szívünkbe, mert azt mondja a zsoltár, hogy ha szívünkbe írod a te beszédedet, azért teszed, hogy ne vétkezzünk ellened! Énekeltük az előbb, hogy ki vérnek, testnek, enged, az nem jár jó úton. Engedd, hogy Lélek szerint tudjunk járni egész életünkben és minden területen! Kérünk, hogy végül körül te áldásoddal bennünket!

Köszönjük, hogy kezvedbe tehetjük szeretteinket, családtagjainkat közel és távol. Köszönjük, hogy kérhetünk téged a fiatalokért, hogy olyan helyeken legyenek, és olyan helyekre menjenek, ahol azt találják meg, akit a lelkük kedvel.

Köszönjük, hogy már küldtél Szabadítót, és küldöd a Róla szóló evangéliumot, a Jézus Krisztusról szóló örömhírt. Szabadságot adj nekünk és tiszta szívet, vonj magadhoz, Jézusunk, hogy járjunk veled! Hallgass meg szeretetedből!

Ámen.

514. ének

1. Győzelmet vettél, ó, Feltámadott!
Dicsőséggel fényes a diadalod!
Magas égből szállt le angyali követ,
Hogy elhengerítse a nehéz követ.
Győzelmet vettél, ó, Feltámadott!
Dicsőséggel fényes a diadalod!
2. Lásd, ott az Jézus, az Üdvözítő!
Ne kételkedj többé: ő jelent meg, ő!
Ujjongj, Isten népe, hirdesd szüntelen,
Jézusé a végső, döntő győzelem!
Győzelmet vettél...
3. Mért félne szívem? Él az én Uram,
Békesség Királya, benne nyugta van,
Ő a diadalmam, pajzsom, életem,
Szívemben már nincsen semmi félelem.
Győzelmet vettél...